

κύμβαλον θὰ κάμνετε φραίας συναυλίας, ύποθέτω, και θὰ διέρχεσθε εύτυχες στιγμές.

Ένα γλυκό φιλάκι, Διονοσίαρδος Λεωνίδας, και βερμα συγχαρητήρια διὰ τὰ γενέθλιά σου.

Είσαι τώρα ἐντέλεις καλά, Γέροφρα τῆς Ἀλαμάτας, Εἶμαι πολὺ εύτυχη διότι τόσον σου πρέσκον οι δύο τόμοι τοῦ 1885. Καὶ ποῖοι δὲν θά σου ἀρέσουν, ἀλλα τους διαβάσσεις θέλουν!

Μ' ἀρέσει τοῦ Φευδωνύμου σου, Μαρτείον τῶν Δελφῶν μη τὸ ἀλλάξῃ.

Εἶμαι βεβαία, Κολοσσεῖς τῆς Ρόδου, διὰ διοί οι τόμοι μου θά σου ἀρέσουν δύον σου πρέσκον οι τοῦ 1889, ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ὄποιων τόσον εἴσαι καταγορευμένους.

Αἱ ἑπτάσαι σου μὲν θέλοντας πάντοτε, Ορεστοπολὺς Ἐφερῆ, ὥστε ή μακρὰ συγή σου δὲν θὰ δυνατὸν νὰ μοι εἴνε εὐάρεστος, "Ἄλλον τινὰ διαγνωμάριον θὰ προτίνω βεβαίως μετ' οὐ πολὺ.

"Άλλας πνευματικάς ἀσκήσεις στείλε μου, φίλη Μαρία Β., Ἡλιάδον. Αὐτὸν τὸ ἑλιποσύμφωνόν τοῦ ἔχω δημοσιεύση.

Ἐκ τῶν δὲ προτεινόμενών φευδωνύμων αὐτὸν προτίμησον, Κορερεβίθολην, καὶ γράψε μου συχνά τῷρα του ἥρχος. Εἰς τὴν καλὴν σου μητέρα καὶ τὴν θεῖαν Κορίνναν τὰ σέδει μου.

Πλέον εὐχάριστον εἴσοις δὲν ἡδυνασο νά μοι ἀναγγείλης. Ιθακῆς Μέρτωρ. Ἐπειὰ στριτά καὶ ἐλαττά λαταράς εἰς τὰς γειτερινάς σου ἔξτασεις! φαντάζομαι τὴν χαράν τῶν γονέων σου τοὺς ὅποιους σύνω καθιστάς ευτυχεῖς καὶ ὑπερφάνους.

Τὰ φύλλα σου στέλλονται τακτικά, Εσπερές, διότις εἰς δύος τοὺς συνδρομητάς. Κάμε προσεκτικὸν τὸν γραμματοκομιστὴν νὰ σύν τα φέρῃ.

Στέλλεις μου λοιπὸν πνευματικὰς ἀσκήσεις, φιλάτη Ελπίς Κ., Αραστασάδον, καὶ θὰ δημοσιεύσωνται αἱ ἔγχρινδυναι. Εἴναι τὴν Νίσσαν εὐχώραι περαστικά.

Ἡ προθυμία σου, Πετρίτα, ὅποις ἀποστειλῆς συνεισφοράν νέπερ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἑθνικοῦ μας ποιητοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου εἶναι ἀξέι ἐπάνου καὶ μαρτυρεῖ διὰ τιμᾶς τὴν ποιησίαν τὴν ἀληθῆς τριμῆνον τῆς Πετρίδας ἀλλ' ἔτος, ἐνεκ τῶν τόσων μου ἀσχολῶν δὲν ἔχοιξα καταλόγον εἰσφορῶν πρὸς τοῦτο, ὥστε τὴν δραχμήν σου θὰ δῶσω εἰς τὴν ὑφισταμένην ἡδη ἐπιτροπήν.

"Οσοι φίλοι μου θέλουν νὰ προσέλθουν ἀρωγὸι εἰς οἰκογένειαν ἀξίαν πολλῆς, πολλῆς εὐπαλγήντας, δύοι θέλουν ή εὐεργεσία τῶν ἔστω καὶ μικρά, νὰ πάσσῃ τόπον, ἀς βοσθήσουν μιαν οἰκογένειαν ἐνδεστάτην, εὑρισκομένην εἰς τὴν ὁδὸν Σουλιοῦ ἀρ. 7. "Η Ἐλεικονιάς Παρθένος περιγράφει θιλερώτατα τὴν κατάστασιν τῆς διστοχοῦς οἰκογενείας. Άλλ, μικροὶ μου φίλοι, ή εὐεργεσία δὲν ἔχει ἀνάγκην ἡλικίας, συμβέβεκται πολὺ καὶ μὲ τὴν ἡλικίαν σους, ίσως μάλιστα ἔχει καὶ περισσότεραν χάριν ἐκτελουμένη ἀπὸ κείρα παιδικήν. "Ο, τι θέλεις ἔκαστος καὶ ἔκαστη νὰ στείλῃς διὰ τὸ διευθύνην ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ὁδὸν Σουλιοῦ, ἀριθ. 7.

Πολὺ, πολὺ εὐχάριστην ἀπὸ την ἐπιστολὴν σου, νέα μου φίλη, Λιλη Δογκωτάτου. Πόσον ώρατα μου γράψεις διὰ εἰσαὶ εὐχαριστημένη μαζὶ μου. Εἴνε δυνατὸν νὰ μη ἀγάπω τόσον καλὴν κόρην; "Εννοῦ νά μου γράψεις τακτικά.

Δειρέρια, καὶ σ' εὐχαριστήρια πολὺ. Τὸ γραμματόσημό σου μὲν ἐφάνη ὡσκαν γλυκὸ κελάδημα τῆς ομονύμου σου. Θέλεις καὶ ἐρότημα διὰ ή νέα φίλη του μου συνιστάς θὰ γίνη δεκτὴ μετὰ χαρᾶς καὶ θὰ δεωρηθῇ μία ἀπὸ τὰς ὀρίστας φίλας μου;

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται καὶ εὐθεῖαν πρὸς τὸν Χ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διατάλαβεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικὸν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσού, τοκομερίδων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσά μικρότερα τῶν 5

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λόσσεις στέλλονται μέχρι 4 Μαρτίου ἡ.ε.

185. Στοιχειόγρεφος.

"Αν τὸ σῶμα τῆς μητρὸς μου περικόψῃς, θὰ προβάλῃ λευκότητὴν ἡ ἐμπόρης.

186. Στοιχειόγρεφος.

"Ρήτωρ τὶς εἶμαι εὐγένωτος ἐκ τῶν πολὺ ἀρχαίων. "Αν κόψῃς ἐναὶ πόδι μου, τὴν λόνην ἔχεις πλέον.

187. Αἴνεγμα.

Εἰς τὴν χειρά σου ὑπάρχω, ὅχι ὅμως εἰς τὸν πόδα, Μακρὸν φευγὼ ἀπ' τὰ ταῖς, ἀναφεινομέναις τοῖς ρόδαι.

188. Στοιχειόγρεφος.

"Εἰς τὴν χειρά σου ἀπό τοῦ πατέρος τοῦ Φοῖβου.

189. Ρέμβρας.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔχονταν τοῦ δίδεις η Παλλάς, Οὐδὲν τὸν εὔνομα θεῖαν θεῖαν, τὰ τέταρτα τὸ δίδεις θεῖαν.

190. Αστρο.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔχονταν τοῦ δίδεις η Παλλάς, Οὐδὲν τὸν εὔνομα πατέρος: τὸν εὔνομα θεῖαν.

191. Σταυρός.

Τὰ φύλλα σου στέλλονται τακτικά, Εσπερές, διότις εἰς δύος τοὺς συνδρομητάς. Κάμε προσεκτικὸν τὸν γραμματοκομιστὴν νὰ σύν τα φέρῃ.

192. Κλειρακών.

Τὰ φύλλα σου στέλλονται τακτικά, Εσπερές, διότις εἰς δύος τούς συνδρομητάς.

193. ΛΥΣΙΣ ΙΣ.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΔΙΚΑΛΜΟΟΠΡΕΣ συγκάτισον σταύρῳ ἐκ τῶν δύομάτος ἀρχαίου ποιητοῦ καὶ ἀρχαίου βασιλέως ἀποστειλούμενον.

194. Κεκρυμμένα δύομάτα πτηνῶν.

1. Μεγάλη ἀμύδρη σπουδαῖος προστήκει.

195. Πατέγνεον.

Νὰ ἀναγνωσθῇ η κάτωτις ἐπιγραφή:

196. Κεκρυμμένα δύομάτα πτηνῶν.

1. Μεγάλη ἀμύδρη σπουδαῖος προστήκει.

197. Μεταμορφώσεις.

1. Η χρὴ διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πάρος.

198. Μεταμορφώσεις.

2. Ο σίτος διὰ 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἄρπος.

199. Περιφράσεις.

Ποῖα εἶναι τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα κύρια δύομάτα;

200. Περιφράσεις.

1. Η βατέλισσα τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγουν.

201. Περιφράσεις.

2. Η πατέρις τοῦ ἀνθρώπου γένους.

202. Περιφράσεις.

3. Ο νομοθέτης τῶν Εβραίων.

203. Διπλή ἀκροστική.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἵπτουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ δύομα κριτοῦ τοῦ "Ἄδου, τὰ δέ δεύτερα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγνωσκούμενα, τὸ δύομα θεοῦ.

204. Τριπλή ἀκροστική.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἵπτουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ δύομα θεᾶς, τὰ τρίτα δύομα θεοῦ.

205. Τριπλή ἀκροστική.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἵπτουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ δύομα θεοῦ.

206. Γρίφος.

Ο δύομαν τῆς Ελλάδος καὶ διπλούς της Εύρωπης.

207. ΠΑΝΤΩΝ

Ο δύομαν (— τε ἐνὶ —)

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Φωμούλου.

208. Ελληνοσύμφωνον

οο—ευεια—αη—αια—υια—ηη—ηη.

209. Πάντων

Εστάλη ὑπὸ τῆς Χάρος του Παρνασσοῦ.

210. Α

Εστάλη ὑπὸ τῆς Αθηναίας τοῦ Φωμούλου.

211. Σταύρος.

Εστάλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνος.

212. Πατέγνεον.

Νὰ ἀναγνωσθῇ η κάτωτις ἐπιγραφή:

213. Η ΑΕΡ ΣΤ

Η Ε Π Μ Σ Τ

Ο Θ Ν Ε Ρ Ο

τὰ πάντα ἐντὸς τοῦ περιφρεομένου δάσους, δὲν ἡδύνατο νὰ σκεφθῇ περὶ ἑπαναλήψεως τῆς πορείας, ὅφειλε νὰ περιμένῃ.

Ἄλλα τοῦτο οὐδένα λόγον εἶχεν οὔτε νὰ την ἀνησυχῇ, οὔτε νὰ τη ἀπαρέσκῃ διότι τὸ δάσος μετὰ τῆς ἐρημίας αὐτοῦ καὶ τῆς σιωπῆς δὲν την ἐφόδιε καὶ τὴν Πετρίνα ἥγαπα ἡδὺ τὴν καλύψην ἐκείνην ἦτις τόσον καλῶς την εἶχε προστατεύση καὶ ἐν ἡ πρὸ μικροῦ εἶχεν εἰρη τόσον καλὸν ὑπνον. Εὖν δὲ ὥφειλε νὰ διαγνητερεύσῃ ἔκει, ἵσως μάλιστα δὲν θὰ ἡθελε καὶ καλλίτερον μέρος, ἀφ' οὐδὲν θὰ εἶχε σκέπην ὑπέρ την κεφαλὴν καὶ κλίνην στεγνήν.

Ἐπειδὴ ἡ βροχὴ ἀπέκρυψε τὸν οὐ-

«Ἡδὺ ὁ κεραυνὸς δὲν την κατεδίωκε πλέον, τὴν εἶχε προφέδη» (Σελ. 67, στήλ. γ.).

ρανὸν καὶ ἡ Πετρίνα ὅτε ἐκοιμήθη οὐδεμίαν εἶχε συνειδῆσιν πόσος χρόνος εἶχε παρέλθη, οὐδεμίαν γνῶσιν εἶχε τὶ ὥρα ἡδύνατο νὰ εἴνε· ἀλλ' ἀκριβῶς εἶπεῖν, δίλιγον την ἐμειλε, διότι, ὅτε θὰ ἐπήρχετο ἡ ἑσπέρα, τότε θὰ ἐπληροφορεῖτο.

Ἀφ' οὗτον ἀπῆλθεν ἐκ Παρισίων οὔτε ἡσυχίαν εδρεν οὔτε εὐκαιρίαν νὰ καλλωπισθῇ, καὶ ὅμως ἡ κόνις τῆς ὁδοῦ, μαστιζομένη ὑπὸ τοῦ σφρόδου ἀνέμου, εἶχε καλύψη· αὐτὴν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ πυκνοῦ στρώματος κονιορτοῦ κατακαίσαντος τὸ δέρμα της. Ἡτο μόνη, τὸ ὑδωρ ἔρρεεν εἰς τὸ αὐλάκιον τὸ ἐσκαμμένον πέριξ τῆς καλύψης, ἡτο καιρὸς νὰ ὠφεληθῇ τὴν περίστασιν ἦτις δὲν ὑπῆρχε πρὶν κατὰ τὴν ἐπίμονον δὲ ἐκείνην βροχὴν οὐδεὶς θὰ την ἡγώληει.

Τὸ θυλάκιον τοῦ φρέματος τῆς περιεῖχε πλὴν τοῦ τοπογραφικοῦ χάρτου καὶ τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ γάμου τῆς μητρός της, μικρὸν δέμα ἐντὸς ῥάκους τετυλιγμένον, ἀποτελούμενον ἐκ τεμαχίου σάπωνος, κτενίου μικροῦ, δακτυλήθρας καὶ τολύτης κλωστῆς μετὰ δύο βελογῶν ἐμ-

πεπηγμένων εἰς αὐτὴν! Ἐκδιπλώσασα αὐτὸ, ἔκδυεται τὸ φόρμα της, ἐξυπολεύεται τὰ σανδάλια καὶ τὰς περικνημίδας καὶ κύπτουσα ὑπεράνω τοῦ ἔροντος διαυγῆς αὐλακίου, σαπωνίζει τὸ πρόσωπον, τοὺς ὄμονος καὶ τοὺς πόδας. Ἰνα σπογισθῇ αὐτὸς τὸ βέβαιον ὅτι δὲν θὰ ἐγίνετο θαῦμα ἴνα τη φέρη γὰ δειπνήσῃ, ἡ πεῖνα, ἐπιτακτικωτέρα, ἡτος περὶ οὐδενὸς ἄλλου γὰ σκέπτεται τη ἐπέτρεπεν ἡ περὶ τῆς τροφῆς, τὴ ὑπέβαλε τὴν σκέψιν γὰ κόψῃ καὶ νὰ φάγῃ βλαστούς σημύδας οἵτινες ἡσαν ἀναμεμιγμένοι ἐπὶ τῆς στέγης τῆς καλύψης, ἡδύνατο δὲ εὐκόλως νὰ τους φάσῃ ἀνάρριχωμένη ἐπὶ τῶν δεματίων. Ὁτε ἐταξίδευε μετὰ τοῦ πατρός της εἶχεν ἰδη γάρας ἐν αἷς ὁ φοίος τῆς σημύδας ἐχρησίμευεν εἰς κατασκευὴν ποτῶν λοιπὸν δὲν ἡτο δένδρον δηλητηριώδες. Ἀλλὰ θὰ την ἐτρεφε;

Ο καλλωπισμὸς οὐτος εἶναι ἀνεκούφισεν αὐτὴν δοσον καὶ ὁ καλὸς αὐτῆς ὑπνον, καὶ τότε ἔκτενος ἔκτενος βραδέως πλέξασα τὴν κόμην της εἰς δύο χονδρούς πλοκάμους καὶ κρεμάσασα αὐτοὺς ὅπισθεν τῶν ὄμων της. Εὖν ἐλείπεν ἡ πεῖνα ἦτις ἐκ νέου ἥργιζε νὰ σπαράττῃ τὸν στόμαχόν της.

Ἐπειδὴ ἡ βροχὴ ἀπέκρυψε τὸν οὐ-

δόντες της ἡσαν στεροί, πολὺ στυφόν, πολὺ πικρόν· ἀλλὰ δὲν τὸ ἔτρωγεν ὡς λίγην μαρτινόν δοσον κακὸν καὶ ἀν ἡδὺ δὲν θὰ παρεπονεῖτο, ἐὰν μόνον κατευνάσῃ τὴν τελεύτην της καὶ την θρέψη. Ἡν τούτοις μόνον τεμάχια τινα ἡδύνητη νὰ καταπίῃ καὶ πάλιν ἔπιτυσε σχεδὸν ὅλον τὸ ἔλον, ἀφ' οὐ μάτην το ἔστρεφε καὶ περιέστρεψεν ἐν τῷ στόματι της τὰ φύλλα κατέβησαν μετὰ μικροτέρας δυσκολίας.

Ἐν φὲ δε κατεγίνετο εἰς τὸν καλλωπισμὸν της καὶ ἐπεδιώρθωνε τὰς περικνημίδας της καὶ προσεπάθει νὰ δειπνήσῃ διὰ τῶν κλαδῶν τῆς σημύδας, αἱ ώραι εἶχον βαδίση καὶ το δὲ ὁ οὐρανός, τεταραγμένος ὑπὸ τῆς βροχῆς, δὲν τη ἐπέτρεψε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐφάνετο ὅμως ἐκ τοῦ σκότους, διπερ ἀπὸ τινας χρόνου ἐπλήρου τὸ δάσος, διτὶ ἡ νῦν θὰ προσῆγγιζε. Καὶ ὄντως δὲν ἔθραδυνε νὰ ἔλθῃ, καὶ μάλιστα σκοτεινὴ ὡς κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς ἄνευ σκιώφωτος ἡ βροχὴ κατέπαυσε καὶ ὅμηλη λευκὴ ἀγεφάνη πάραυτα καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ της, ἐσκέφθη διὰ τὸν τόπον της σκάλας της, διά της τοῦ παραδόσεως. Ψιθυρισμὸς ἀγανακτήσεως ἡκούσθη ἐκ τῶν θρανίων ὃπου ἔκαθητο αἱ ἄλλαι μαθήτριαι.

Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον. Καλλίτερα

ἔχω νὰ θυμώσῃ, καὶ νὰ με τιμωρήσῃ μάλιστα παρὰ νὰ βασανίωμαι μ' αὐτὸ το βιβλίο . . . Νά, ίδε τι τὸ κάνω ἐγὼ

τὸν ἀνύπότακτον.

Καὶ ἔρριψε τὸ βιβλίον της κατὰ γῆ.

Ἡ σκηνὴ αὕτη συνέβαινεν εἰς ἐπαργακὴν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, ἐντὸς ιδιωτικοῦ σχολείου τῆς κυρίας Ρωξάνης.

Ἡ κυρία Ρωξάνη ἡτο ἔνη εἰς τὸν πόλιν ἐκείνην· κανεὶς δὲν εἶχερε τὴν ιστορίαν τῆς πτωχῆς διδασκαλίσσεις, κανεὶς δὲν ἔφανταζετο διτὶ αὐτὴν ἄλλοτε εἶχε πλούτη καὶ ἔζη μεγαλοπρεπῶς· ἀλλα ἔχασε ὅλην τὴν περιουσίαν της, διτὶ κατεστράφη ἡ τράπεζα εἰς τὴν οπίσιαν την εἶγε καταθέσῃ ἥλθεν εἰς τὴν πόλιν ὃπου κανεὶς δὲν την ἐγνωρίζει, καὶ ἔνοιξε μεταξὺ τῶν ὄγγωντων ἐκείνων σχολείον δια νὰ ἡσήσῃ ἔη πενιχρῶς, πολὺ πενιχρῶς, με τὰ ὀλίγα διδαχτρι, τὰ ὄποια την ἐδίδον κατὰ μηναῖς αἱ εἰκόσια σκαλητραὶ της. Ἡν ἐπαύριον ἡ μήτη της ἐφρόντισεν ἡ ίδια νὰ θέσῃ εἰς τὸ καλαθάκι τῆς κόρης της τὴν τροφήν της· ἔβαλε δὲ ἐν τεμαχίου φωμοῦ τὸ φαγητόν την αἱ μηναῖς αἱ εἰκόσια σκαλητραὶ της. Ἐφανέντο κατῆς ψυχῆς,

ταῦτα τὸ στόμαχος ἀλλὰ τὸ δάσος τὴν ἡμέραν δὲν

εἶνε τὸ δάσος τὴν νύκτα μετὰ τῆς σοβαρᾶς σιωπῆς αὐτοῦ καὶ τῶν μυστηριώδων σκιῶν, αἴτινες λέγουσι καὶ ἀποκαλύπτουσι πράγματα ταραχὴν ἐμποιοῦντα. Ὁθεν δὲν ἡδύνηθη νὰ ἀποκοιμηθῇ παρεύθυντας, ως ἡθελε, ταρασσομένη ὑπὸ τῶν σπαραγμῶν τοῦ στομάχου της, περιφρόνος οὐσαὶ ὑπὸ τῶν πλασμάτων τῆς φαντασίας της.

Ποιας ζῆται πληροῦσι τὸ δάσος τοῦτο; Λύκοις ἴσως; Η σκέψις αὕτη την ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ ληφάργου· ἐγερθεῖσα δὲ ἔλαβε ῥάβδον στερεάν, ὥξινε τὸ ἄκρον αὐτῆς διὰ τοῦ μαχαιρίου της καὶ πειράλεισεν ἐστήνη διὰ δεματίων. Τούλαγχιστον ἐάν την προσέβαλλε λύκος, θὰ ἡδύνητο ὅπισθεν τοῦ γαρακώματος τούτου νὰ υπερκοπίσηται.

— Κόρη μου, τῇ εἶπε μετ' ἀγαθότητος, ἔλα κοντά νὰ σε βοηθήσω νὰ μελετήσης τὸ μάθημά σου.

— Δὲν εἰνε ἀνάγκη, κυρία· δὲν θέλω νὰ μάθω γράμματα.

— Τὸ εἰκεύρω· ὅκτω ἡμέρας τώρα που εἶσαι εἰς τὸ σχολεῖον ὅλο αὐτό μου ἐπαγαλαμβάνεις· καὶ ὅμως ἔχεις καλὴ καρδιά, καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν αἰσθάνεσαι πόσο θά τους εὐχαριστήσῃς ἀν μάθης γράμματα. Ἐλα, "Αγνα, σκουσε τί σου λέγω καὶ κάμε δι' τι θέλουν οι γονεῖς σου.

— [Ἔπειται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΡΩΞΑΝΗΣ

— "Αγνα, διατί δὲν μαγιθάνεις τὸ μάθημά σου;

— Νά, δὲν μ' ἀρέσουν μήτε τὰ γράμματα, μήτε ἡ διδασκαλίασσα· δὲν μ' ἀρέσουν!

— Καὶ ὅμως ἡ κυρία Ρωξάνη εἶνε τόσον καλή!

— Καλή! ἐσένα σου φαίνεται καλή· εἶδες πῶς με ἀγριοκυττάρας εἶμενα;

— "Ισως θυμώνει μαζί σου διότι δὲν θέλεις νὰ μάθης.

— Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον. Καλλίτερα

ἔχω νὰ θυμώσῃ, καὶ νὰ με τιμωρήσῃ μάλιστα παρὰ νὰ βασανίωμαι μ' αὐτὸ το βιβλίο . . . Νά, ίδε τι τὸ κάνω ἐγὼ

τὸν ἀνύπότακτον.

Καὶ ἔρριψε τὸ βιβλίον της κατὰ γῆ.

Ἡ σκηνὴ αὕτη συνέβαινεν εἰς ἐπαργακὴν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, ἐντὸς ιδιωτικοῦ σχολείου τῆς κυρίας Ρωξάνης.

Ἡ κυρία Ρωξάνη ἡτο ἔνη εἰς τὸν πόλιν ἐκείνην· κανεὶς δὲν εἶχερε τὴν ιστορίαν τῆς πτωχῆς διδασκαλίσσεις, κανεὶς δὲν ἔφανταζετο διτὶ αὐτὴν ἄλλοτε εἶχε πλούτη καὶ ἔζη μεγαλοπρεπῶς· ἀλλα ἔχασε ὅλην τὴν περιουσίαν της, διτὶ κατεστράφη ἡ τράπεζα εἰς τὴν οπίσιαν την εἶγε καταθέσῃ ἥλθεν εἰς τὴν πόλιν ὃπου κανεὶς δὲν την ἐγνωρίζει, καὶ ἔνοιξε μεταξὺ τῶν ὄγγωντων ἐκείνων σχολείον δια νὰ ἡσήσῃ ἔη πενιχρῶς, πολὺ πενιχρῶς, με τὰ ὀλίγα διδαχτρι, τὰ ὄποια την ἐδίδον κατὰ μηναῖς αἱ εἰκόσια σκαλητραὶ της. Ἡν ἐπαύριον ἡ μήτη της ἐφρόντισεν ἡ ίδια νὰ θέσῃ εἰς τὸ καλαθάκι τ

Τὴν ἄμαξαν ὀδηγεῖ αὐτόπροσώπως διατήρη τῆς "Αγνῆς", δύσις μὲ λόγους πλήρεις εὐγνωμοσύνης. Ήθελε νὰ προσφέρῃ τὰς τροφὰς ἔκεινας εὐγενῶς εἰς τὴν διδασκαλίσσαν τῆς θυγατρός του· εἰς αὐτὴν ὥφειλε τὴν μεταβολὴν τοῦ χαρακτῆρας τῆς "Αγνῆς" δέ την ἐγνώρισε περισσότερον ἐξετίμησεν ἵστι μᾶλλον τὴν μορφωσιν καὶ τὸν ἀξιοπρεπῆ χαρακτῆρα αὐτῆς. Δι' ὃ μετά τινα χρόνον προσέλαβεν αὐτὴν εἰς τὸν οἰκόν του, ὡς οἰκοδιδάσκαλον, καὶ παιδαγωγὸν τῆς μονογενοῦς καὶ πολυαγαπήτου καὶ τόσον καλῆς τῷρα

"Ἐξυπολέται τὰ σαγάλια καὶ τὰς περικυνημάδας" (Σελ. 74, στήλ. 6.)

θυγατρός του. "Ολοι την τιμοῦν καὶ τὴν σέβονται ἐντὸς τῆς οἰκίας ἔκεινης, ὡς νὰ ἡτο μάμπη.

Εἶναι ἀνάγκη γὰρ εἰπωμενὸν ὅτι ἡ "Αγνα" ἔμαθε γρήγορα ν' ἀναγνώσκῃ καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἀλιμη, καὶ ὅτι γίνεται ὁ σημερινὸς κόρη ἀληθῶς μορφωμένη, μὲ ψυχὴν εὐγενῆ, μὲ γνώσεις καὶ μὲ τρόπους ἀδρούς;

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΣ

— Καλημέρα, Αντώνη.

— Καλημέρα, Νικόλα, ἀπεκρίθη φίλικῶς ὁ Αντώνιος Λάτρης ἀναγνωρίσας ἀμέσως τὸν εἰσελθόντα εἰς τὸ γραφεῖον του.

Ο Νικόλαος Μπούρσιφλος ἦτο ὁ μονάχριστος υἱὸς τοῦ πρόσμητρός θείου του Αντώνη. Ήτο δεκαοκτὼ ἔτῶν, εἶχε δὲ φυσιογνωμίαν ὄχι μὲν ἀντιπαθητικήν, ἀλλὰ ἐκφράζουσαν πολλήν, πολλήν ἀπλοίκοτητα.

— Αἱ, τί καινούργια; τὸν ἡρώτησεν ὁ ἔξαδελφός του.

— Καλά, εὐχαριστῶ... δηλαδή, δὲν εἴμαι ἀρρωστος... μὰ πάλι δὲν εἴμαι καὶ καλά, δὲν εἴμαι διόλου εὐχαριστημένος...

— Μπά! καὶ τί ἔχεις, Νικόλα μου, ἔπαθες τίποτα; τοῦ συγένη κανένα δυστύχημα;

— "Ἄχ! γαῖ, ἔξαδελφε, εἶπεν ὁ δυστύχης Νικόλας στενάζων. Δὲν εἶναι καὶ δυστύχημα... γιατὶ δὲν ἀπέθανε κανεῖς. μὰ πάλι εἶνε δυστύχημα γιατὶ δὲν ζεύρω τὶ νὰ κάμω. Συλλογίσου πως ἔχω ἔνα νουνό... αὐτὸ δὲν εἶνε δυστύχημα, τὸ ἔναντιο εἶνε εὔτύχημα, γιατὶ μου στέλλει κάθε χρόνο ἔνα δῶρο... μὰ νὰ τὸ δυστύχημα: πρέπει νὰ του γράψω διὰ τὴν ἔορτή του που εἶνε μεθαύριο καὶ διὰ τὴν ἔγραφεν ὁ ἴδιος.

— Καὶ πῶς ἐτέλειωνεν ὁ πατέρας σου τὴν ἐπιστολήν σου; τὸν ἡρώτησε μόνον.

— "Ἔγραψε: ὁ ἀφωσιωμένος βαπτιστικός σου.

— Καλά: αὐτὸ λοιπὸν εἰμιτορεῖς νὰ το βάλης μόνος σου.

Καὶ ἔγραψε ως τέλος τῆς ἐπιστολῆς:

«Διατελῶ μὲ ἀγάπην καὶ σεβασμὸν ὁ κτλ. κτλ.

— Εὐχαριστῶ, ἔξαδελφε ἀπὸ μεγάλη φροντίδα μ' ἔγγαλες. Γιὰ τὸν κόπο σου θά σου δεῖξω τὴν ἀκάντησί που θά μου στείλη ὁ νουνός μου.

Καὶ ἀνεχωρησεν ἀφ' οὗ ἔσφιγξε μὲ εὐγνωμοσύνην τὴν γείτονα τοῦ Αντώνιου.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἦλθε πάλι πρὸς αὐτὸν μὲ καταΐθασμένα μοῦτρα.

— Τί παραξένο πράγμα, ἔξαδελφε, τῷ εἶπεν ὁ νουνός μου μοῦ ἔστειλε πίσω τὴν ἐπιστολήν μου· μοῦ λέγει νὰ την ἔσαναδιαβάσω καὶ μ' ἔρωτα ἀνέκοιμό μουν ὅταν ἔγραφα τὸ τέλος της. Καὶ δόμως τὴν ἔγραφη ἀπαράλλακτα μὲ τὸ σχέδιό που ἔχαμες.

— Ω, πραγματικῶς! ὁ κατέμένος ὁ Νικόλας τὴν εἶχε ἀντιγράψη κατὰ λέξιν ἔτελείωσε λοιπὸν ως ἔξης τὴν ἐπιστολήν του:

— Διατελῶ μὲ ἀγάπην καὶ σεβασμὸν, ὁ κτλ. κτλ.

Νικόλαος Μπούρσιφλος.

— Ο νουνός του ὑπέθεσεν διτὶ ἔκοιματο ὅταν ἔφασεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλ' οἱ ἀναγνῶσται μας ἐκατάλαβαν ὅτι ἔκοιματο καὶ πρὶν την ἀρχίση.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΡΑΠΤΟΥ

Εἰς ῥάπτης, ἐπικινδύνως ἀσθενής, εἶδε παράδοξον ὄνειρον. Εἶδε νὰ κυματίζῃ εἰς τὸν ἀστρα σημαία ὑπερμεγέθης ἀποτελουμένη ἀπὸ ὅλα τὰ τεμάχια τῶν διαφόρων ὑφασμάτων τὰ ὅποια εἶχε κλεψεῖ. Ο

ἄγγελος τοῦ θανάτου ἐκράτει τὴν σημαίαν διὰ τῆς μιᾶς χειρός, διὰ δὲ τῆς ἄλλης τὸν ἐκτύπα διὰ σιδηράς ράβδου.

Ο ράπτης ἔξυπνησας ἔταξε νὰ γίνη τίμιος, ἐν ἡ περιπτώσει θεραπευθῆ. Μετ' ὀλίγον ἀνέκτησε τὴν ὑγείαν του. "Άλλ' ἐπειδὴ εἶχε δυσπιστίαν εἰς ἑαυτόν, διέταξεν ἔνα ἀπὸ τοὺς μαθητάς του νὰ τῷ υπενθυμίσῃ τὴν σημαίαν διάσπις ἔκπτενον.

— Αἱ! εἶπεν ὁ Αντώνιος γελῶν, αὐτὸ ἔννοεις, ὅτι ἔχεις ἀρχίση τὴν ἐπιστολήν;

— Ναι, ἔξαδελφε καὶ εἴραι εὐχαριστημένος ποὺ σε βλέπω νὰ γελάς, γιατὶ θὰ εἰπῇ πως δὲν τὰ κατάφερα σύσχημα.

στολὴν καὶ τῷ ἔδωκε τὸ θύμα. Ἐνώπιον τοῦ πολυτίμου καὶ καταχρύσου ἔκεινου ὑφασμάτος ὁ ράπτης ἐνεθυμήθη τὴν παλαιάν του τέχνην καὶ δεν ἀντέστη εἰς τῷ εἶπεν ὁ ράπτης ἡ σημαία που είδε τὸν πειρασμόν. "Ο μαθητευόμενος κατὰ

τὴν συνειθισμένην ὥραν τῷ υπενθύμισε καὶ μερίκα κομμάτια αὐτὸ που πήρα ἀπὸ τὸ δεσπότη θὰ συμπληρώσῃ, ἐκεῖνο που

ἔλειπε.

(Ἀρατολεκός μύθος).

της καὶ περιμένει νὰ ιδῃ τὸ ἐνέργεια θὰ φέρῃ τὸ ιατρικό.

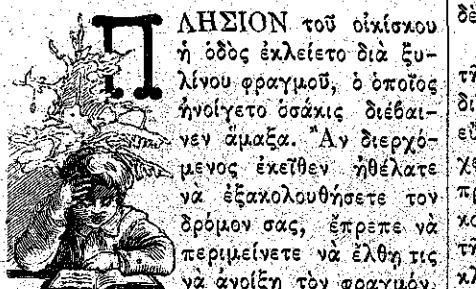
— Εξαφνα τοῦ ἦλθε μία ἰδέα καὶ χαμογελᾷ, εύρηκε τρόπο νὰ κάμη καλὰ σὰν καὶ πρῶτα τὴν Λουλού. Θὰ της κάμη νὰ δοδοκοκκινίσουν τὰ μαγουλάκια καὶ τὰ χειλάκια της, θά της κάμη νὰ λάμπουν πάλι τὰ μαγαλώσω.

— Καὶ ἀνέβη τρέχοντας τὸ δωμάτιο του, καὶ ἐφέρε τὸ καλαθάκι του μὲ τὰ ιατρικά που ἔχει καὶ παίζει στον κάνη τὰ φεύγματα τὸν ιατρό.

— Μπά! αὐτὸ εἶνε; εἶπεν ὁ Αλέκος ἔγω σὰν φύλακας είμιπορει νά μου εἰπῇ αὐτὸ τὸ μυστικό, αὐτὸ τὸ κρυφὸ ιατρικό που ιατρεύει τές κούκλες;

Πῶς; Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ του Αλέκου. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς μικροὺς μου φύλους, ποιὰ ἀπὸ τὰς μικρὰς μου φύλας είμιπορει νά μου εἰπῇ αὐτὸ τὸ μυστικό, αὐτὸ τὸ κρυφὸ ιατρικό που ιατρεύει τές κούκλες;

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ
(Πρωστικόν διηγημα)
[Συνέχεια: ίδια σελ. 71]

ΛΗΞΙΟΝ τοῦ οίκου σου ἡ ὁδὸς ἔκλειετο διὰ ξυλίνου φραγμοῦ, ὁ ὅποιος ἥνοιγετο ὅσακις διεθαίνεν ἀμάξα. "Ἄγ διερχόμενος ἔκειθεν ἥθελατε νὰ ἔσακολούθησετε τον δρόμον σας, ἐπρέπε νὰ περιμένετε νὰ ἀλθήτες νὰ ἀνοίξῃ τὸν φραγμόν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπειμένετε πολὺ ἄμα σᾶς διέκρινεν ὁ Ματῆς, τοῦ ὅποιου τὰ ξανθὰ μαλλιά ἔκυματίζον ἐπὶ τῶν στρογγύλων παρειῶν του, θὰ ἔτρεχε ταχέως. "Ἄν καὶ ὁ Ματῆς ἔτρωγε καθ' ἔκαστην ἑρόν φωμὶ καὶ τεμάχιον παστοῦ ιχθύος ἢ ὁλίγον ξυνόγαλον, ἐν τούτοις ἡγυαριστεῖτο ἀπὸ τὴν τροφὴν του πολὺ περισσότερον παρὰ ἀλλος ἀπὸ πολυτελῆ γεύματα. "Ἔτο δὲ προφανεῖ ὅτι καὶ τὸν ὥφελει ἡ πτωχικὴ ἔκεινη τροφή. Ἡ κεφαλὴ του ἀνέβαινεν ὀλογέν πρὸς τὰ ἄνω, αἱ δὲ παρειαὶ του ἔγινον στρογγυλώτεραι καὶ ροδινότεραι.

Ο Ματῆς ἐμάγθανε καθ' ἔκαστην πολλὰ πράγματα δὲν προώδευε πολὺ, εἶναι ἀληθές, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλὰ εἰςευρε νὰ στέκεται μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω ἀν τὸ ἔδαφος ἡτο πολὺ ξηρόν. "Οτε ἡ μάμμη του ἐπλυνεῖ εἰς τὴν ὥχθην τῆς λίμνης ὁ Ματῆς ἔριπτεν εἰς τὸ νερὸν τὸ ἀγκιστρίον του, εἰς τὸ ὅποιον ὅμως σπανίως ἐπίσηντο φάρια. Ἡδύνατο μὲ πολλὴν τέχνην νὰ διακρίνῃ ἐπὶ τῆς χιονίσας ταῖχην τῶν ποδῶν τῶν διαφόρων πτηγῶν, εἴευρε μάλιστα καὶ νὰ ἵππευῃ καὶ νὰ προχωρῇ μάλιστα ἔως εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, μέχρι τοῦ ποτιστηρίου, Ιδίως διανέθειτο τοις πλησίον του καὶ τὸν ἔκρατει ἐπὶ τῆς φάρεως του ζώου· εἶχεν ἀκόμη τὴν ἐπιτριβεῖτητα νὰ κατασκευάζῃ ἵππους, ἀγελάδας, κύνας ἀπὸ κάνους πίτους, ἐμπήγων τέσσαρα τεμάχια ξύλου διὰ νὰ σχηματίσῃ τοὺς πόδας καὶ ἔνα διὰ τὴν κεφαλήν. "Ολα δὲ αὐτὰ δὲν ἦσαν μικρὸν πράγμα διὰ παιδίον πέντε ἢ ἔξι ἔτῶν.

Ἐν τούτοις ὁ Ματῆς δὲν ἡτο εὔτυχης. Τοῦ ἔλειπε κατὰ τὸ ὅποιον ἔθεωρει ὡς ἀπαραίτητον διὰ τὴν εὔτυχίαν του... . Δὲν εἶχε πανταλόνη, καὶ δὲν εἰμιόρει ἀκόμη νὰ θεωρῇ τὸν ἔστων τοῦ ὅποιον σπουδαῖον ἀγόρι, ἐφ' ὃσον δὲν ἐφόρει τὸ ἀνδρικὸν τούτο ἔνδυμα.

Ἡ ἔλειψις αὕτη τοῦ πανταλονίου προήρχετο ἀπὸ δύο λόγους. Ἐν πρώτοις ὁ πάππος καὶ ἡ μάμμη του Ματῆς ἦσαν πολὺ πτωχοὶ καὶ δὲν ἤδυναντο νὰ τῷ ἀγοράσουν ἔπειτα δὲ ἡτο καὶ συνήθεια εἰς τὰ παιδία τοῦ χωρίου νὰ κάμηνον

καὶ χωρὶς πανταλόνη· ὁ Ματῆς συγεμορφοῦτο πρὸς τὴν συνήθειαν ἔκεινην ἀλλ' ἔνθε τὰ ἀλλα παιδία τὴν κυριακὴν καὶ τὰς ἔορτὰς ἔφερον πανταλόνια διὰ τὸ μεγάλον, ὁ Ματῆς ἡτο ὁ μόνος ὁ ὅποιος δὲν ἐφόρει ποτὲ τὸ ἔνδυμα τοῦ.

— Τότε λοιπὸν δός μου τὴν ρούστα σου.

— Καλά, εἶτεν ἡ μάμμη, γελῶσα.

— Μοιάζω σὰν κορίτσι; ἥρωτησεν ὁ μικρὸς Ματῆς περιφέρομενος ἔνθε τοῦ δωματίου μὲ τὴν ποικιλόχρωμον φούσταν ἡ ὅποια ἔσυρετο εἰς τὸ πάτωμα.

— Διόλου εἶτεν ἡ ἀγαθὴ μάμμη καὶ πρωτεῖν τοῦ ὅποιαν εἰς τὸ δρόμο εἰπέ τοῦ πως εἶσαι ἀγόρι καὶ ὅχι κορίτσι.

— Ναί, ναί, ἔται θὰ λέγω! ἀγεφώνησε καὶ διηγήθησε τὸ πάτωμα.

— Καθ' ὅδον συγήντησε ἔνα ξένον, διστις τὸν ἥρωτησε;

— Κοριτσάκι, εἰμπορεῖς νά μου εἰπῆς ποῦ εἶναι ἡ ἀγόρα;

— Δὲν ἔχεις πανταλόνη;

— Ο Ματῆς παρετηρεῖς τὴν μάμμην του μὲ ἔκπληξιν.

— Εἴμποροῦσα νὰ σου φορέσω τὸ μεσοφούσταν μου, εἶπεν ἡ μάμμη του, μὰ δὲν θὰ σέ παρουν για κορίτσι.

— Είμαι ἀγόρι! εἶπεν ὁ Ματῆς τεντωθεῖς ὑπερηφάνως.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ μάμμη τὸ ἀγόρι εἶναι ἀγόρι καὶ ἂς εἶναι καὶ μὰ σπιθαμή μονάχα. Αἶ λοιπόν, ἀφ' οὐ δὲν ἔχεις πανταλόνη νὰ πᾶς σὰν ἀγόρι τὸν ἔκκλησιά, πρέπει νὰ μείνης τὸ στίτι.

— Ο Ματῆς ἔμεινε εἰς τὸ στίτι ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη περίστασις, ἡ ὅποια τον ἔκαμε ωχέπισμη ἀκόμη περισσότερον τὴν ἀπόκτησιν ἐνὸς πανταλονίου.

— Εγίνε μεγάλη ἐμπορικὴ πανήγυρις, πολὺ δὲ πλήθος συνέρρευσεν ἐξ ὅλων τῶν πέριξ χωρίων. Ἐπὶ τὴν εὐκαριτα τούτη εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου ἔστησαν τὰς σκηνὰς των καὶ τὰ μικρά θέατρα των σχοινοβάται, ταχυδακτυλουργοὶ καὶ ἄλλοι τοιούτοι. Εἰς ἐν τῶν μικρῶν τούτων θεάτρων παριστάνετο ὁ Ναόπολεων μὲ τὸ χρυσοῦ του στεμμα, τὸν βελούδινό του μανδύαν καὶ τὸ μακρὸν ἱφός του, ἀλλοῦ μία μαύρη πριγκίπισσα ὁδηγοῦσσα τίγριν τὴν ὄποιαν ἔκρατει ἀπὸ τὸ μαργαριταρένιον περιδέραιόν της. Τενής ἐκ τῶν χωρικῶν ἔδιδον ὡς εἰσιτήριον μικρόν τη νόμισμα, ἀλλοι τεμάχιον φωμοῦ, ωὲ ἡ ὅπωρικά.

— Ο μικρὸς Ματῆς ἤκουσε νὰ γίνεται πολὺς λόγος διὰ τὰ θεάματα αὐτὰ καὶ ἐδήλωσεν ὅτι καὶ αὐτὸς ἥθελε νὰ ὑπάρχῃ νὰ τὰ θαυμάσῃ.

— Δὲν μπορεῖς νὰ πᾶς, παιδάκι μου, τῷ εἶπεν ἡ μάμμη του.

— Διατί; ἥρωτησεν ὁ Ματῆς.

— Εἰκεῖ εἶνε τὸσος κόσμος, τόσοις ξένοις, δὲν κάνει νὰ πᾶς χωρὶς πανταλόνη.

— Ο μικρὸς Ματῆς ἔμεινε συλλογισμένος ἐπὶ τινὰ καιρόν, ὁ Ναπολέων, ἡ

ροῦνται συνήθειας νωπὰ δέκα μῆνας, ἀλλοι δὲ καρποὶ ὀλόχληροι ἔτος τόση εἶναι ἡ εὐχαριστία τῆς τερπνῆς ταύτης χώρας, δύομαστής διὰ τὸν ζωγόνον καὶ γλυκὺν αὐτῆς ἀέρα.

Τὸ θύρωρο τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης εἶναι διαυγές, γλυκὺ καὶ υγιεινὸν καὶ τόσον ψυχρὸν ὡστε δυσκόλως θερμαίνεται ἐκτιθέμενος εἰς τὸν θύλιον καὶ κατ' αὐτὴν τὴν θερμοτάτην ὥραν τοῦ ἔτους περιέχει δε μεγάλην ποικιλίαν ἔξαρτων ιχθύων ἀλλ' ἔνεκα τῆς πτωχείας ἡ μάλλον ἔνεκατης ἀμαθείας καὶ τῆς δύνης τῆς λίμνης. Τί θαυμασία νέσ! Ἐκεῖ παρὰ τὴν ὥχθην ὁρθοῦνται δύο πανάρχαιοι μεγάλοι φίλοι.

Είπα, Ήρωικὴ Πάργα, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου καὶ ἐγώ φροντιστὸν τοῦ σπίτιον τοῦ αρμόζει μᾶλλον. Φίλησε μου τὸν φίλον μας Μιχαήλ καὶ διαβεβαίωσε τὸν διτούντοντον εἰς τὸν πρωτότοπον τοῦ θερινού μεγάλου φίλου.

Είπα, Ήρωικὴ Πάργα, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

πού σου, Ρέδορ τῆς Αγρίδου, διὰ μόνον τοῦ πρωτο-

Έχει βίθυνος καρδιάς σε συλλυπούμαι, άγαπητό μου Άλεξάρδρε Π. Ματαράγκα, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός σου Παγαριώτου Ματαράγκα. Τὸ συλλυπητήριό μου ταῦτα δὲν ἀποτείνονται μόνον εἰς σὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν σου καὶ μου φίλος, οἵτινες ἔδοσας τὴν χαράν σα καὶ τὸ καυχημάτα σας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Πατρίδα μας, τὴν οποῖαν εὐόρκως ὑπέρτετης καὶ ὡς πράξεος καὶ ως νομάρχη καὶ ἡτοί ἐστερήθη ἐπιφανῆ λόγιον καὶ ποιητὴν τιμῆσαντα τὰ Ἑλληνικά γράμματα διὰ τῶν πεζῶν καὶ ποιητικῶν ἔργων του.

Ναί, καλὴ μου Άλεξαρέρη Κοτσάλη, ἀφ' οὗ δὲν ἔχεις ἄλλας φίλας νὰ ἔχῃς τὴν 'Διάπλασιν' καὶ θὰ σου εἶναι πιστή καὶ καλὴ φίλη, καὶ θὰ σου συμβολεύῃ τὸ ὅρθον καὶ τὸ πρόπον, καὶ θὰ σ' ἀγαπᾶ πολὺ, καὶ θὰ σε διασκεδάψῃ ὅπα γάρ οἱ ἐποκέπτεται μίαν φοράν τὴν ἐδομάδα.

Τάσσον ὀλίγα μόνον, χαριτωμένη μου Θαλασσῆ, γράψε δὲ καὶ δύο τρία λογάκια καὶ δύο μόνον τὰς λύσεις ἔπειτα. Τάσσον ὀλίγα μόνον, χαριτωμένη μου Θαλασσῆ, γράψε δὲ καὶ δύο τρία λογάκια καὶ δύο μόνον τὰς λύσεις ἔπειτα.

Ἄπο τὰ τόσα συνδικάτα ποὺ μου ζητεῖτες ἐπροτίμησα αὐτό, Βροτείς Πόλε, τὸ ὅποιον ἔκφρασε καὶ τὴν ἐκ τῶν βορείων μερῶν προέλυσην σου.

Θέλει καὶ ἔρωτημα ἵτι εἴμαι ἐπιεικής εἰς τοὺς μικρούς μου φίλους, Τέλευτον τὸν Δασδέρη, διὰ δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ εἴναι σύνδεσμός ἐν ἀρχῇ τέλειος αλλὰ νὰ προσδεύσουν σιγά σιγά μὲ τὴν ἡλικίαν καὶ μὲ τὰ δόδυγιας μου:

Ἐκ τῶν ἐνδεκά ψευδωνύμων τὰ ὅποια μου υπαξέλλεις διὰ νὰ ἔκλεψω, Χριστοφόρος Κολόρεβη, ἔκλεγό τούτο. Τὸ ὄφελον μενά δὲν ἔλαβον μέριμνα σήμερον· ἔξακολούθει νά μου γράψης.

Πολὺ εὐχαριστήθη δέοις μετὰ τόσουν καιρὸν μὲν ἐνεργήθητε. Εὖσαις Πλάταρε καὶ Οὐρηρέ Ποδπάπε. Εἰς τὸν συμμαθητήν σας Μουσώρητην εἰπέτε διὰ πολὺν καίριον διότι προσῆλθεν εἰς τὰς τάξεις τῶν φίλων μου καὶ διὰ περιμένων καὶ ιδού κήν του πιστολίν.

Ναί, Εὐγρούνη Γιαννέ, δεῦθη ἡ λύσεις προπάθησε διώς νὰ εὕρῃς καὶ ἄλλας, καλὴ μου φίλη. Πολὺν καρόν ἔχω νὰ λάβω ἐπιστολὴν σου. Μαγεμένην 'Αρχοργαλιά.

Η βασιτοκή σου, η κούκλα τῆς 'Ἀνεμώρης τῆς Περγέλης, η Κάρμεν νά σου ζήσῃ, Αΐρα τοῦ Βελεκόνος. Καὶ νὰ τὰ χαλιστής. Εἰς τὴν κυρίαν Ἐλεύθερα Τουρτάκην λοιπὸν εἴπεις, σε παρακαλεῖ, διὰ τὴν εὐχαριστῶν παρὰ πολὺ.

Εἰς δύος τους διαγωνισμούς μου εἴσαι δεκτός, Φοῖνικ. Περιμένω λύσεις σου.

Δοξάζω τὸ Θεόν, Ταχύτον Όδυσσεον, ποὺ εἰσθε τῷρα διότι καλά. Καὶ εὔχομαι νὰ μη ἔκαναπατήσῃ πλέον ἄρρωστα εἰς τὸ σπίτι σας.

Εἶπε, Τορπίλη, εἰς τὸν διανομέα τοῦ Ταχύδρομου νὰ μη πετάξει τὴν αὐλή τὸ φύλλον τῆς Διαπλάσεως ἀλλὰ νὰ σάς το δέρη ἐπάνω. Αὐτὸ δίνε τὸ καθηκόν του.

Θὰ ἀγαπῶ τὴν Ἀδελαΐδα δόσον καὶ σέ, Αγαμέμνων Ζάχε. Εἰπέ της νά μου γράψῃ καὶ αὐτή.

Μετὰ ζωῆς χαρᾶς σ' ἐπαναβλέπω εἰς τὰς τάξεις τῶν φίλων μου, Χρ. Σακελλαρίδη. Σ' εὐχαριστῶ δὲ διὰ τὰς φιλικὰς προσπαθείας σου πρὸς ἔγγραφήν καὶ ἄλλων.

Ἐκ τῶν τεσσάρων ψευδωνύμων αὐτὸ προτίμουν, Αρρόδης τῆς Μήλου, καὶ γράψε μου συγχρήσιον διότι δέν γράφας εἰς τὴν πλέον ἀγαπημένην σου φίλην.

Τὰ παραγγελθέντα βιβλία σοὶ ἔσταλησαν ἐπὶ συστάσει, Π. Λ. Οικονόμειδη.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται καὶ σύνθεταν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἀποταμών, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοχομερίδων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημάτων ἀποστολῆς. Ποσά μικρότερα τῶν 5

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 11 Απριλίου ἐξ.

207. Συλλαβογράφησις.

Δύο γράμματα καὶ δύο μόριαν μαζὶ ἢν τὸν ἔνωθεν Ἰγνᾶς γεννᾶται μέγιστος μὲ τρομερὸν δότον.

Ἐστάλη ὥστε Θρασύβουλον Θ. Ζωτοπούλου.

208. Στοχογράφησις.

Εἶμαι πρόθεσης καὶ πρέπει βέβαια νὰ μη ἡτεύρης.

"Εγκαίρη μὲν προσθέση γεννάντο στοιχεῖαν τῆς γράμματος τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐστάλη ὥστε Λ. Α. Κοντάκη.

209. Στοχογράφησις.

Κεῖται μικρὰ καὶ ἄλυχα εἶναι γαλανῆ θαλάσση,

"Γύψωνες κεφαλὴν θεῖς τὴν κεφαλὴν ἐν χάση.

Ἐστάλη ὥστε Μιλάδεων Γ. Ησαίου.

210. Στοχογράφησις.

"Ολόκληρον ἢν μείνω, εὐθύδιάς.

"Ἄγιο μαδινῶν λιγάνι, στρατιώτης.

Ἐστάλη ὥστε Διονυσίου Βιολέττας.

211. Αναγραμματοστοιχία.

"Στοῦ σόματος τὰ μέλη μὲντούστες μὲντούλιαν.

Ἐστάλη ὥστε Κοντούκην Αριστοφάνους.

212. Αγιασμὸς αεντύγματα.

Τέσσαρες ἀδέσφαιρα στρατιώτης.

"Σὲ να κοντάκι εἴναι κλεισμένα.

Ἐστάλη ὥστε Τεγένηδος Όδυσσεως.

213. Μωσαϊκό.

"Ο' Ολυμπος, ή Σάμος, ή Ήρα καὶ δ' Αρης,

προστέτη δὲ οὐρανος καὶ δ' ἄργας Παρες

σοὶ δίδουν τὰ συστατικά που πρέπει νὰ ζητήσῃς

τ' ὄνυμα προκαίου ποιητῶν διὰ νὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὥστε Αύρας τοῦ Ελευθερίου.

214. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον εὐρίσκεις τῆς Καστίαν.

Τὸ δεύτερον εἴναι την μιθολογίαν.

Δάδος ἀν κάρης, φίλοι μου, τὸ τρίτον μου δὲ δόγα.

Τὸ τέταρτον μου πάθησις, φρίκτον τὸν παρίστης.

Τὸ πέμπτον μου ἔανης ζητης, διδάσκεις εἰς σχολεῖα.

Τὸ ἔκτον εἴναι πεπλήσσοντας τοῦ πονηροῦ.

Τὸ οὗτον δίδουν εἰς νησικρά τοῦ πονηροῦ.

Τὸ δέκατον εἴναι καρπός, όποιον τὸν κόσμον τρέφει.

Ἐστάλη ὥστε Παναγίτων Π. Περιτού.

215. Πυραμίδες.

Οτ μὲν σταυρὸν νόντικατα-

σταβῶς διὰ γράμματων

ώστε νόντικανοσκεται τὸ

διόνυμα πόλεως τῆς Ελλάδος.

Αἱ δὲ ὄπων στιγματὶς τῆς πατρίδος.

Αἱ δὲ ὄπων στιγματὶς τῆς πατρίδος.